

arbeta och för Riksdagen framlägga förslag till att halfva kostnaden för underhållet af allmän väg, bro och färja på landet skall öfvertagas af staten.

Stockholm den 25 januari 1909.

Herman Andersson.

Carl L. Olausson.

Cornelius Olsson.

N:o 67.

Af herr **Andersson** i Grimbo, *om begränsning af rösträtten å vägstämma.*

Gällande lag angående väghållningsbesvärets utgörande på landet af den 23 oktober 1891 stadgar i 52 § andra stycket, att »röstvärdet å vägstämma beräknas efter vägfyrktal; ägande i distrikt, som omfattar mer än en kommun, de väghållningsskyldiga att å vägstämman låta sin talan föras genom af dem kommunvis i kommunalstämmor efter vägfyrktal utsedda ombud, hvilka skola rösta för sin kommuns hela vägfyrktal, enskilda väghållningsskyldiga obetaget att vid vägstämman, själfva eller genom ombud, hvarom flera väghållningsskyldiga kunna sig förena, utöfva rösträtt för eget vägfyrktal, som i ty fall afräknas från det, för hvilket vederbörande kommunombud skall äga rösta.»

Anförda stycke innehåller ingen begränsning i röstvärdet å vägstämma. Förhållandena hafva därför utvecklats så, att områden — kommuner — med små väghållare mångenstädes praktiskt taget

äro beröfvade nästan hvarje möjlighet att göra sig gällande. Den nuvarande ordningen har medfört, att å vägstämman i distrikt, som omfattar mera än en kommun, besluten bestämmas af ombud för den kommun, som äger största antalet vägfyrkar, utan att någon hänsyn behöfver tagas till de andra kommunerna eller de små vägunderhållningsskyldiga. Numera anses det emellertid icke längre vara till samhällets båtnad, att personer, som måste deltaga i bärandet af gemensamma bördor, skola göra det utan att få hafva medbestämmanderätt vid bördornas påläggande. De små vägunderhållningsskyldiga böra därför tillförsäkras verkligt inflytande vid fattandet af beslut rörande väghållningsbesvärets utgörande, hvilket lämpligen skulle låta sig göra genom att i det anförda stycket insätta ett stadgande, hvarigenom de stora vägunderhållningsskyldigas röstvärde begränsas ungefär på samma sätt som i gällande förordning om kommunalstyrelse på landet af den 21 mars 1862, hvars elfte paragraf föreskrifver, att röstvärde skall beräknas efter det enhvar röstägande åsatta fyrktal; dock må ej någon utöfva rösträtt för större antal röster, än som svarar emot en tiondedel af kommunens hela fyrktal, eller i något fall för högre röstetal än det, som motsvarar fem tusen fyrkar.

Med anledning af hvad här anförts tillåter jag mig hemställa,

att på lämpligt ställe i gällande lag angående väghållningsbesvärets utgörande på landet af den 23 oktober 1891 införes bestämmelse, att å vägstämman må ej någon utöfva rösträtt för större antal röster, än som svarar mot en tiondedel af distriktets hela vägfyrktal.

Stockholm den 25 januari 1909.

Herman Andersson.
